

Flertallets Vegne maa være aldeles mod denne Fremgangsmaade, er, at vi ikke finde, at der er nogen Grund til den. Vi finde, at Statsregnskabets er tilstrækkelig oplyst til, at Rigsdagen kan tage sin Beslutning derom. Det følger af sig selv, at den Udtale, som findes i Mindretallets Betænkning over Udviklingen fra de to Statsrevisorer, kunne vi ikke tiltræde. Der kan maaske være meget Godt i de Betragtninger, som ere fremjatte af de Herrer Høgsbro og Hørup. Men naar der er Spørgsmaal om det Grundlag, paa hvilket Regnskabets skulde sendes tilbage til Revisorerne, saa er det navnlig naar man tager Hensyn til de Herrer Høgsbro og Hørup's Bemærkninger Side VI. Indledningen, aabenbart, fordi man mener ikke i d'Hr Dinesens og Drefings Afslut at kunne finde den rette Grændse mellem Bevillinger og Overstridelser, altsaa fordi d'Hr Dinesen og Drefing ikke ville gaa ind paa den Opfattelse af Finantsloven for det foregaaende Aar, hvorefter der skulde kunne være Tale om Overstridelse af løbende Udgifter, selv om Regjeringen havde holdt sig indenfor de paa Finantslovsforslaget opførte Beløb. Det er Grunden, hvorfor Sagen skulde gaa tilbage til Statsrevisionen, men efter hele det Standpunkt, hvorpaa Flertallet staar, maa vi sige, at det er aldeles forkert og aldeles feilagtigt, og derfor maa vi bestemt udtale os mod Forslaget. Mindretallet har anført, hvad der skulde være anerkjendt igjennem hele vort hidtilværende parlamentariske Liv, og henviser til Udtalelser, som findes i Folkethingstidenden for 1880—81 Sp. 6085—6089. Sa, det er Udtalelser fra en Mand, der efter sin Stilling kan gjøre Krav paa, at man lægger nogen Vægt paa hans Udtalelser, nemlig Formanden for Finantsudvalget i det andet Thing. Den Gang Finantsloven for tredje Gang var til Bide Behandling i det andet Thing i Samlingen 1882, nemlig efter de to Oplosninger, udtalte han sig om de midlertidige Finantsloves Betydning, men man kan naturligvis ikke tillægge en saadan Udtalelse, navnlig paa det Tidspunkt og det Standpunkt, Sagerne den Gang havde, nogen stor og indgribende Betydning. Den nævnte Folkethingsmand anførte forskjellige Udtalelser, som vare komne saa fra den ene, saa fra den anden ved forskjellige Leiligheder. Meget af det, som han anførte, kan jeg iøvrigt anerkjende for rigtigt, men det vedrørte da ikke det, som for os har været det Vigtigste; Andet maa jeg benegte Rigtigheden af. Det, som jeg egentlig har fundet at være det Interessanteste ved at læse disse fem Spalfer igjennem, er, at den første Gang, man havde en midlertidig Finantslov — det havde jeg

ikke vidst før — var den første Gang, man skulde have en ordinær Finantslov. Da man ikke i Tide blev færdig med den ordinære Finantslov, fik man en midlertidig, og det har ganske de samme Udtryk: løbende Udgifter, efter de hidtil gjældende Regler. Altsaa, vil man studere, hvad derved skal forståes, maa man gaa tilbage til hin Tid.

H. Chr. Hansen: Jeg maa først bede det høie Thing om en Undskyldning, fordi jeg i dette Tilfælde har gjort Brud paa det Sædvanlige, idet jeg har stillet et Endringsforslag til det af mig oprindeligt stillede Forslag, forinden dette endnu havde været til Forhandling her i Thinget. Aarsagen hertil er jo kortelig berørt af Thingets hviterede Formand i Begyndelsen af Mødet. Jeg er holdt nemlig Meddelelse om, at det sandsynligvis vilde være vanskeligt for mig at faae Forslaget til Behandling og Afstemning her i Thinget, saaledes som det forelaa affattet, men at der sandsynligvis ingen Hindring vilde blive lagt i veien for Forslagets Behandling, naar det fik den Form, hvori Underendringsforslaget var affattet. Dette er Aarsagen til, at jeg i dette Tilfælde har gjort mig skyldig i den Uregelmæssighed, som er sket, og jeg haaber, at Thingets ærede Medlemmer paa Grund af det Anførte ville undskyldte, hvad jeg har gjort. Saavel af Betænkningen som af de Udtalelser, som idag ere fremkomne fra Udvalgets Flertals ærede Ordførere, er det meddelt Thinget, at der saavel i Statsrevisionen som i Udvalget har været høist forskjellige Meninger om Størrelsen af de Beløb, der ved den midlertidige Finantslov for Finantsaaret 1881—82 ere stillede til Raadighed for Administrationen i den paagjældende Finantsperiode, og der er tillige derigjennem blevet fremført de væsentligste af de Grunde, som kunne anføres til Forsvar for Udvalgets Flertals Standpunkt. Forsaaavidt jeg har opfattet den ærede Ordfører ret, hvilede Hovedsummen af hans Betragtninger paa den samme Doktrin, som ogsaa fremtræder som Fundament til tilsvarende Bemærkninger i Betænkningen, nemlig den Doktrin, at Sætningen i de midlertidige Finantslove „efter de hidtil gjældende Regler“ kun havde Betydning overfor Spørgsmaalet om Udgiftens Art, men ikke med Hensyn til Udgiftens Størrelse. Denne Sætning er vistnok Grundlaget for den Fremstilling, der er givet til Forsvar for Udvalgets Flertals Standpunkt, og det har derfor været mig paafaldende, at denne Sætning i Betænkningen fremtræder som Bevis for en anden Paastand, nemlig den Paastand, at det er den midlertidige Finantslovs klare Bestemmelse,